

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.100/2013/9.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2014. év február hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 23.B.750/2012/43. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt bűncselekmény jogszabályi hivatkozását a 2012. évi C. törvény 160. § (1) bekezdése szerint jelöli meg.

Megállapítja, hogy a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 20.880 (húszezer-nyolcszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 23.B.750/2012/43. számú, 2013. január 30. napján kihirdetett ítéletével a vádlottat a Btk. 166. § (1) bekezdése szerinti emberölés büntette miatt 8 év börtönre és 7 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban eltöltött idő beszámításáról a kiszabott büntetésbe, elrendelte a korábban próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetés végrehajtását, határozott a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen a vádlott a kiszabott büntetés enyhítése, a védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett fellebbezett.
Az ügyész az ítéletet tudomásul vette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.227/2013/1. számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta, a másodfokú nyilvános ülésen nem képviseltette magát.

A vádlott védője a nyilvános ülésen a fellebbezését az előterjesztettel egyezően fenntartotta. A felmentésre irányuló indítványában arra hivatkozott, hogy nem tisztázott a sértett miként szerezte a sérülését, mivel az orvosszakértők nyilatkozata szerint képes volt a szúrás elszenvedését követően a lakáshoz felmenni. Ezért nem vonható le az a következtetés, hogy a halálához vezető sérülését csak a vádlott okozhatta. Másodlagos indítványát a büntetés eltúlzott mértékére alapította, e körben a bűncselekmény elkövetése óta bekövetkezett időmúlásra is hivatkozott.

A vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

A védelmi fellebbezések nem voltak alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint teljes körben felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy ez elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett lefolytatott bizonyítási eljárásban az ügy ténybeli és jogi elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte, az ítéletben felsorolta és értékelési körébe vonta. Kellő indokát adta annak, hogy a vádlott tagadó vallomásával szemben milyen bizonyítékokra alapította az ítélete tényállását.

Az elsőfokú bíróság helyesen mellőzte a bizonyítékok sorából a vádlott feleségének vallomását, mivel mentességi jogára való hivatkozását követően azok egyikét sem lehetett felhasználni. Ellenben az elkövetés helyszínéül szolgáló lakás szomszédságában tartózkodó és az eljárásban részletesen kihallgatott fűtanúk vallomása alapján minden kétséget kizáró módon meg lehetett állapítani, hogy a lakásban vita, dulakodás folyt, amit a vádlott felesége csillapítani igyekezett. A férjét megpróbálta visszatartani és megnyugtatni, a sértett bántalmazását megakadályozni. Mivel a lakásban hármójukon kívül más nem tartózkodott, csakis a vádlott bántalmazhatta a sértettet.

A bíróság körültekintően megvizsgálta azt is, hogy a sértett megszúrása bekövetkezhett-e más helyszínen, mint a veszekedésnek és dulakodásnak teret adó lakásban, ahonnan a verekedés, majd a vallomásokban szekrénynek lőkött nagyobb tárgy eldőléseként megfogalmazott zaj kihallatszott. Azonban a tárgyaláson közvetlenül is kihallgatott orvosszakértők megcáfolták, hogy a sértett az esetlegesen máshol szerzett szív szúrással még járálhatott, ebből következően pedig az végképp kizárt, hogy a sértett az aktuális állapotában vitába, konfliktusba bocsátkozhatott volna. Csak megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy vérnyomok a lakókörnyezetben sem voltak fellelhetők, a sértett befelé vérzett.

A nyomozás során lefoglalásra került az elkövetéshez eszközül használt és a lakás előtti bokros területre kidobott kés, amelyen vérgyanús szennyeződést észleltek, de a DNS azonosítására már nem volt mód, mert az eszközt tisztítószerrel lemosták.

Az elsőfokú bíróság a személyi és az okirati bizonyítékok, az igazságügyi szakvélemények tartalma alapján helyesen, a bizonyítékok törvényes, alapos és logikus mérlegelésével állapította meg, hogy a sértett szívét ért szúrást a vádlott okozta. Következtetéseit az ésszerű gondolkodás szabályai szerint vonta le, és annak indokait kellően kifejtette, az indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette.

Az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállás a bizonyítékok egyenkénti és összességükben való helyes értékelésén alapszik, iratszerű megállapításokat és logikus következtetéseket tartalmaz.

A védelem tévesen hivatkozott a szakértők nyilatkozatára, mert azok éppen azt erősítették meg, hogy a sértett csakis a lakásban szerezhette az életét kioltó sérülést.

A történeti tényállást a másodfokú bíróság a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján annyiban egészíti ki, hogy:

- A sértett vérében 2, 79 ezrelék volt az alkoholt mérték. Életkora a bűncselekmény elkövetésekor 43 év, testmagassága 178 cm volt.
- A sértett szívének bal kamráján áthatolt szúrt csatorna hossza 12 cm.
- A sértett mellkasának bal felében 2200 ml alvadt vérgyülemet tártak fel a boncolás során.

Az első két kiegészítés a nyomozati iratok 119, 125, 129. oldalán fellelhető adaton alapul és a tényállásban történő rögzítése nem mellőzhető. Az utolsó kiegészítés a boncjegyzőkönyv adataiból állapítható meg és azért fontos, mert magyarázatul szolgál arra, hogy miért nem volt fellelhető vértócsa.

E kiegészítések mellett az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már teljes és hiánytalan, a másodfokú eljárásban irányadó volt és a felülbírálat alapját képezte.

A bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a bűncselekményt emberölés büntetteként.

Ezért a jogi minősítést nem érintette az ítéletábra, a jogszabályi hely megváltoztatását az alkalmazandó jogszabály miatt kellett módosítani. Az ítéletábrának ugyanis állást kellett foglalni a Btk. 2. § alapján, hogy az elkövetéskor

vagy az elbírálás idején hatályban lévő új anyagi szabályok alapján bírálja el az ügyet.

A jelenleg hatályos 2012. évi C. törvény az emberölés büntetettét azonosan értékeli az 1978. évi IV. törvénnyel, a büntetési tételkerete is azonos. Ellenben a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezések kedvezőbbek, a vádlott a korábban irányadó és a végrehajtási fokozathoz kötött kedvezményrel szemben az új szabályok szerint korábban részesülhet a feltételes szabadság kedvezményében. Erre figyelemmel az új törvény alkalmazása a helyénvaló.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő tényezőket nagyrészt feltárta, de azokat ki kellett egészíteni és korrekcióra is szorult. Az ítéletben felsoroltakon kívül további súlyosító körülményként kell értékelni a vádlott ittas állapotát, és az élet elleni bűncselekmények elszaporodottságát. Ellenben a vádlott javára kell figyelembe venni a szándék eshetőleges jellegét, a felhívott időmúlás pedig csak a másodfokú elbírálás idején vált büntetést csökkentő tényezővé, mivel most telt el az elkövetés óta három év. Az elsőfokú ítéletben elírás a három év időmúlásra történt hivatkozás. Mellőzni kellett még a sértetti közrehatással kapcsolatban rögzített feltételezést.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés tetтарыыos, kifejezi a бűncselekmény tárgyi súlyát és vádlott személyi társadalomra veszélyességét. Eltűzottnak egyáltalán nem tekinthető, ezért enyhítésére nem volt törvényes alap.

Az ítéltőtábla rögzítette a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezést a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja alapján.

Az ítélet járulékos kérdéseiben törvényesen döntött a törvényszék.

Az ítéltőtábla a Btk. 92. § (1), (2) bekezdése alapján az előzetes letartóztatást továbbmenően beszámította a büntetésbe. A vádlott az eljárásban költségmentességben részesűlt, ezért a védelmével kapcsolatosan felmerűlt бűнűgyi költséget az állam viseli.

Az elsőfokű ítélet megváltoztatása a Be. 372. §(1) bekezdésén alapul, a fellebbezés további lehetőségét a Be. 386. § kizárja.

Budapest, 2014. év február hó 27. napján

. Rédei Géza s.k.. Mató Ágnes s.k.. Vincze Piroska s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 23.B.750/2012/43. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.100/2013/9. számú ítéletében foglalt változással 2014. év február hó 27. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2014. év február hó 27. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül: